

ΜΕ αφορμή τη «Φιλονικία» του Μαριβώ, που ανέβασε το 1984 ο κ. Β. Αρδίττης, θαθίς γνώστης του γαλλικού θεάτρου, γράψαμε στη στήλη αυτή («ΤΑ ΝΕΑ» 7.12.1984): «Οι κωμωδίες του Μαριβώ (1688-1763) αντιπροσωπεύουν μια φυγή από την άσχημη πραγματικότητα. Τα θέματά του εξελίσσονται σε μία ιδανική και ονειρική κοινωνία. Μέσα σε πλαίσιο εξωπραγματικό (να τον θεωρήσουμε πρόδρομο του **σουρρεαλισμού**), τοποθετεί την πραγματικότητα του ερωτικού συναισθήματος στην πιο απλή, λεπτή και τρυφερή μορφή του. Δεν διαγράφει χαρακτήρες, δίνει ορισμένες στιγμές της ανθρώπινης ζωής, ιδίως της νεανικής. Ο Μαριβώ είναι στο θέατρο ο Βατιώ της «Επιβίβασης για τα Κύθηρα», ο Μότσαρτ της μουσικής δωμάτιου της πρώτης του περιόδου... Δεν είναι εύκολο να μεταφραστεί στα ελληνικά ο Μαριβώ, και ακόμη λιγότερο να παιχτεί από Έλληνες ηθοποιούς. Η γαλλική γλώσσα είναι οργανικά συνδεδεμένη με τη λεπτότητα και την κομψότητα του θεατρικού ύφους του Γάλλου συγγραφέα».

Η εννοιειδήτη παράσταση, που οργάνωσε η Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης» της Θεσσαλονίκης και ενσωματώθηκε στη Διεθνή

«Η Φιλονικία»

Θεατρική Συνάντηση '86 της «Θεατρικής Συντεχνίας», με τη «Φιλονικία» (1744), ενίσχυσε την αρνητική μας άποψη. Είχαν εξαφανιστεί και τα κάποια ίχνη αυθεντικότητας, που είχε η παράσταση Αρδίττη.

Στην εμπειριστατωμένη ανάλυσή της η κ. Γ. Κουκουρούκου («Θεατρικά Τετράδια» -14) γράφει: «Στη **Φιλονικία** ο Μαριβώ, μέσα από ένα πείραμα, ανάγει την απάντηση για το μεγάλο και διαχρονικό θέμα της ερωτικής πίστης στις πρώτες αρχές του. Αφεταιρία του η διαρκώς προκύπτουσα διαφωνία, ανάμεσα στα δύο φύλα, που επιζητεί να χρωώσει τον άντρα ή τη γυναίκα με το πρώτο ερωτικό ολισθημα, την πρώτη ερωτική απιστία». Η σκηνοθεσία της κ. Π. Οικονομοπούλου έδωσε το βάρος στο **πείραμα**, στην ορθολογιστική «χρωμετρική» και «χημική» άποψη, και εξαφάνισε σχεδόν το **συναίσθημα**. Η σκηνοθεσία, συνδυασμένη με τις εγγενείς των Ελλήνων ηθοποιών αδυναμίες για το είδος αυτό, δημιουργούσε - άσχετες με την πρόθεση του συγγραφέα - κωμικές καταστάσεις. Τα

γέλια των θεατών εξουδετέρωσαν και την άποψη του πειράματος, πράγμα που δεν είχε συμβεί με την παράσταση του κ. Αρδίττη.

Στην παράσταση του θεάτρου «Αβέρωφ» έγινε ακόμη πιο αισθητή η ακαταλληλότητα της ελληνικής γλώσσας, με την ίδια μετάφραση της κ. Κ. Μιτσotάκη, τη θαυμάσια με πολλούς καθαρευουσιανισμούς. Το «πείραμα» πραγματοποιήσαν οι κυρίες Θ. Σκαρλάτου, Α. Σαββίδου, Ε. Σταμούλη, Δ. Σκαρλάτου, Μ. Κυριάκογλου και οι κ. Α. Μουκάνος, Θ. Τεκνεσιδής, Γ. Κορμάνος, Α. Νάτσιος.

Ο κ. Α. Βέττας αξιοποίησε με τα σκηνικά τον τον φουικό υπαίθριο χώρο. Τα καλά-θητα κοστούμα της κ. Ι. Μανωλεδάκη είχαν την αυθεντικότητα, που απονοίαζε από την ίδια την ερμηνεία του θιάσου.

Η θεωρητικά κατάλληλη μουσική των κ. Ν. Κορκή (φλάουτο), Δ. Πολιζωίδη (βιολοντσέλο) και Η. Πασχαλίδη (πιάνο) ακουγόταν σαν παράφραση σε σχέση με το εγκληματικό θέαμα.

ΑΛΚ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

